

[Johs. Hansen.]

Jeg ved, at Amdsraadene for Øjeblikket tager Hensyn til, om en Kommune har særlig store Vanskeligheder at kæmpe med, og i saa Fald letter dens Bidrag til Amtet, og jeg ved, at Amdsraadene tager Hensyn til, om en Kommune er særlig velstillet, og paalægger den et større Bidrag efter § 50 som Følge deraf. Jeg kunde ønske, at man ved en Nyordning kunde faa lignende Synspunkter indført, enten det saa skulde overlades til Amdsraadet at gøre det, eller det kunde lykkes — hvad jeg egentlig vilde anse for at være endnu bedre — at finde faste Regler for, hvorledes det skulde praktiseres.

Ja, jeg kan, ud fra det, jeg her har sagt, slutte med at anbefale, at det foreliggende Lovforslag nyder Fremme i det Udvalg, der bliver nedsat, idet jeg udtaler Haabet om, at det maa lykkes at faa en Lov ud af det inden alt for længe. Der har her været talt saa meget om dette Spørgsmaal, at det nu ikke var for tidligt, om der kom Handling ud af den megen Tale. Jeg skulde tro, at ogsaa Venstre i Udvalget vil kunne se, at Forslaget virkelig byder paa Fordele, som der er Grund til at tage Hensyn til og Grund til at søge opnaaet. Man har fra Venstres Side mange Gange hørt Klage over, at de store Skatteydere ude paa Landet ikke svarer noget Bidrag til Amternes Udgifter. Men det foreliggende Forslag søger netop at lægge en Del og en ikke uvæsentlig Del af Byrden over paa de store Skatteydere, om hvilke Venstres Talere og Venstres Presse Gang paa Gang har rejst Debat og sagt, at de burde give noget mere, de burde betale noget til Amternes Udgifter, til Amternes Fornødenheder. Jeg mener, at det Synspunkt, man her søger slaaet fast i Lovgivningen, bør man tage imod og medvirke til, at Lovforslaget snart kan faa Lovkraft.

Lehwald: Dette Lovforslag er jo en gammel Kending i dette høje Ting, og jeg skal derfor ikke komme ind paa dets enkelte Paragraffer, ej heller paa mit Partis principielle Stilling til Sagen; jeg henviser i saa Henseende til, hvad jeg har sagt her fra denne Plads for ca. 2 Aar siden. Jeg skal kun omtale det nye i Lovforslaget, nemlig Ændringen i § 7, 2det Stykke, hvorefter Amdsraadet kan bestemme, at den Del af Amdsfondens Fornødenheder, der i det enkelte Skatteaar overstiger 7 pro mille af den samlede afgiftspligtige Grundværdi af de i Amdskredsen beliggende faste Ejendomme, kan lignede direkte paa de i Amds-

raadskredsen boende Statsskatteydere. I det tidligere forelagte Lovforslag var denne Promille 8,5, og jeg betragter den nævnte Nedsættelse som en Indrømmelse fra den højtærede Indenrigsministers Side af, at Landbruget i Øjeblikket trænger til Aflastning af de faste Ejendomsskatter og ikke til yderligere Paalæg, hvad andre Paragraffer i dette Lovforslag tager Sigte paa. Det er ogsaa rigtigt, naar der i Bemærkningerne til Lovforslaget staar anført, at Anvendelsen af Landkommunallovens § 50 i mange Tilfælde virker uretfærdigt, nemlig i de Tilfælde, hvor det Beløb, der ifølge nysnævnte Paragraf er paalignet rene Landkommuner, for en stor Procents Vedkommende igen udskrives paa de faste Ejendomme. Som Forholdene i Amterne har udviklet sig, er det aldeles urimeligt, at Ejendomsbesidderne alene skal betale de gennem Aarene stærkt stigende Udgifter til almennyttige Formaal og Foranstaltninger, som Skole, Politi og Hospitaler maa siges at være.

Jeg maa derfor erkende, at denne Ændring af § 7 er en, om end kun lille, Forbedring, som ingenlunde kan tilfredsstille Landejendomsbesidderne og heller ikke mig og mit Parti. Ved Gennemførelsen af en saadan Ændring maa man nøje overveje, om det i Øjeblikket er betimeligt at gennemføre en ny Lov i Stedet for paa anden Maade at skaffe Aflastning for Amtsskatterne, men det var jo muligt, at der med den højtærede Indenrigsministers ændrede Syn paa Landbrugets Ejendomsskatter kunde komme en frugtbringende Forhandling i Gang i det Udvalg, som ogsaa jeg mener maa nedsættes angaaende det foreliggende Lovforslag, særlig hvis man fra alle Sider kunde blive enig om at se bort fra tidligere doktrinære Standpunkter. Men som jeg tidligere har udtalt, maa vi betragte dette Lovforslag — det gælder, selv efter at det har faaet en mere afdæmpet Form — som en Etape paa Vejen, som et Skridt i Retning af at beskatte Jorden til dens fulde Værdi. Hvis den højtærede Indenrigsminister kunde overbevise mig og mit Parti om, at denne Betragtning er urigtig, og at der ikke gennem en Aarrække vil blive gjort nye Forsøg i samme Retning, hvis denne Lov bliver vedtaget, da er jeg ikke sikker paa, at jeg og mit Parti vilde indtage saa afvisende en Holdning overfor dette Lovforslag, som vi hidtil har indtaget. Til Støtte for disse Betragtninger skal jeg med den højtærede Formands Tiladelse anføre, hvad det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Johs. Hansen) udtalte herom ved Behandlingen i Foraaret 1931, nemlig: